

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL A. D. 2016-01-25 SKUNDO**

2016 m. kovo 25 d. Nr. S-64 (7-19/2016)

Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:

komisijos pirmininkės
komisijos narių

Editos Veršalienės
Lauros Milašiūtės
Rasos Stravinskaitės – pranešėja
Andriaus Veniaus
Linos Vosylienės

sekretoriaujant
dalyvaujant mokesčių mokėtojui
mokesčių administratoriaus atstovui

V. S.-K.
A. D.
A. A.

2016 m. kovo 8 d. posėdyje išnagrinėjusi A. D. (toliau – Pareiškėjas) skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija, centrinis mokesčių administratorius) 2015-12-30 sprendimo Nr. 68-223, n u s t a t ė:

Vilniaus apskrities valstybinė mokesčių inspekcija (toliau – Vilniaus AVMI) patikrinimo metu Pareiškėjui papildomai apskaičiavo 7101 Lt gyventojų pajamų mokestį (toliau – GPM), 4060 Lt GPM delspinigius, 10 proc. 710 Lt GPM baudą, 37 Lt privalomojo sveikatos draudimo įmokas (toliau – PSDĮ), 14 Lt PSDĮ delspinigius, 10 proc. 4 Lt PSDĮ baudą. Pareiškėjas nesutikdamas su Vilniaus AVMI 2014-01-30 sprendimu Nr. (4.65)-FRO682-19, kuriuo buvo patvirtintas 2013-10-22 patikrinimo aktas Nr. (4.65)-04-77-22, pateikė skundą Inspekcijai.

Inspekcija 2014-04-04 sprendimu Nr. 68-57 patvirtino Vilniaus AVMI sprendime nurodytas Pareiškėjui sumokėti sumas. Nesutikdamas su Inspekcijos sprendimu Pareiškėjas pateikė skundą Komisijai.

Komisija, išnagrinėjusi Pareiškėjo skundą, 2014-06-30 sprendimu Nr. S-120(7-83/2014) patvirtino Inspekcijos sprendimą. Pareiškėjas nesutikdamas su Komisijos sprendimu kreipėsi į Vilniaus apygardos administracinę teisumą (toliau – VAAT).

VAAT 2015-03-05 sprendimu atmetė Pareiškėjo skundą kaip nepagrįstą. Pareiškėjas apeliaciniu skundu kreipėsi į Lietuvos vyriausiąjį administracinį teisumą (toliau – LVAT), prašydamas panaikinti VAAT 2015-03-05 sprendimą ir tenkinti skundą.

LVAT 2015-12-02 nutartimi administracinėje byloje Nr. A-2210-502/2015, išnagrinėjusi Pareiškėjo apeliacinį skundą, jį tenkino iš dalies – pakeitė VAAT 2015-03-05

sprendimą ir panaikino Komisijos 2014-06-30 sprendimą Nr. S-120(7-83/2014), Inspekcijos 2014-04-04 sprendimą Nr. 68-57 bei grąžino mokestinį ginčą centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo.

Inspekcija, vykdydama LVAT 2015-12-02 nutartį administracinėje byloje Nr. A-2210-502/2015, iš naujo išnagrinėjo Pareiškėjo 2014-02-27 skundą ir 2015-12-30 sprendimu Nr. 68-223 panaikino Vilniaus AVMI 2014-01-30 sprendimą Nr. (4.65)-FRO682-19 bei pavedė Vilniaus AVMI atlikti Pareiškėjo pakartotinį patikrinimą ir priimti naują sprendimą.

Inspekcijos sprendime nurodyta, jog LVAT konstatavo, kad administracinis ginčas dėl teritorinio mokesčių administratoriaus sprendimo dėl patikrinimo akto tvirtinimo, kuriam pritarė visos mokestinį ginčą nagrinėjusios institucijos ir kuriuo Pareiškėjui papildomai apskaičiuotos GPM ir PSDĮ sumos bei su jomis susiję delspinigiai ir baudos.

Pažymėta, jog LVAT nurodė, kad ginčijamu aktu buvo konstatuota, jog Pareiškėjas 2008 m. ir 2009 m. patirdamas išlaidas naudojo pajamas, kurių šaltinis mokestinio patikrinimo metu nebuvo nustatytas, Pareiškėjas ir jo sutuoktinė nepagrindė 2008 m. gautų 58409,77 Lt, 2009 m. – 1220,95 Lt pajamų gavimo šaltinių, pusę šių sumų priskiriant Pareiškėjui. Pripažinus, kad Pareiškėjo patirtos išlaidos tikrinamuoju laikotarpiu viršijo gautas pajamas, kurioms pateisinti Pareiškėjas nepateikė juridinę galią turinčių dokumentų, taikytos Mokesčių administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) 70 str. 1 d. nuostatos mokesčio bazei nustatyti ir GPM apskaičiuotas pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą, taikant išlaidų metodą.

Nurodyta, jog LVAT akcentavo, kad Pareiškėjo atveju mokesčių administratorius neįvykdė MAĮ 67 str. 1 dalyje įtvirtintos mokesčių administratoriaus pareigos, atitinkančios bendruosius Viešojo administravimo įstatymo 8 straipsnio individualiam administraciniam sprendimui keliamus teisėtumo ir pagrįstumo reikalavimus, pagrįsti jo mokesčių mokėtojų apskaičiuotas mokesčio ir su juo susijusias sumas. Grindžiant skaičiavimais teiginį, kad mokesčių mokėtojo įsigyto turto vertė ir / ar asmeninės išlaidos per atitinkamą laikotarpį yra didesnės už deklaruotas pajamas, be teisėto pagrindo į Pareiškėjo išlaidas įtraukti vidutiniai statistinių vartojimo išlaidų dydžiai, t. y. įrodant pagrindą apskaičiuoti mokesčius pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą taikomi ne objektyvūs, pagrįsti duomenys, o orientaciniai išlaidų dydžiai, kas galėtų būti diskusijos objektu jau konstatavus, kad yra pagrindas taikyti MAĮ 70 str. 1 dalį. Byloje nesurinkta duomenų, kad buvo bandoma nustatyti realias Pareiškėjo išlaidas. Toks pajamų ir išlaidų nustatymas ginčo laikotarpiu negali būti pripažintas pagrįstu ir teisėtu bei atitinkančiu protingumo ir teisingumo kriterijus, ypač atsižvelgiant į mokesčių administratoriaus nustatytus išlaidų ir pajamų skirtumų dydžius bei įrodymų dėl Pareiškėjo dukters išlaidų vertinimą. Įvertinus Pareiškėjo, jo sutuoktinės bei jų dukters paaiškinimus nepagrįstai ir vienpusiškai konstatuota, kad ginčo laikotarpiu ji buvo išlaikoma tik tėvų.

Be to, LVAT pažymėjo, kad kurio nors MAĮ 70 str. 1 dalyje nurodyto mokesčių mokėtojo netinkamo elgesio buvimo konstatavimas savaime dar nereiškia, jog kartu yra konstatuojama, kad yra tokia teisinė situacija, kai mokestinės prievolės dydžio negalima nustatyti įprastine tvarka. Nuostata, kad mokesčių mokėtojų priklausanti mokėti mokesčio sumą mokesčių administratorius apskaičiuoja pagal jo atliekamą įvertinimą, kai negali nustatyti mokestinės prievolės dydžio įprastine tvarka, reiškia, kad net esant kuriam nors nurodytam mokesčių mokėtojo elgesio atvejui, visada būtina įvertinti ir spręsti, ar dėl to mokestinės prievolės dydžio negalima nustatyti įprastine, tai yra atitinkamo mokesčio įstatyme nustatyta, tvarka (tiesiogiai). Ši sąlyga turi būti konstatuota atsižvelgiant į faktus, aplinkybes bei kitą turimą informaciją, t. y. jų pagrindu, o pareiga pagrįsti būtinybę mokestinės prievolės dydį apskaičiuoti pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą tenka mokesčių administratoriui (LVAT 2012-11-12 išplėstinės teisėjų kolegijos nutartis adm. byloje Nr. A-442-1984/2012;

2013-04-15 sprendimas adm. byloje Nr. A-602-27/2013), kas Pareiškėjo atveju nebuvo padaryta.

LVAT taip pat pasisakė dėl ginčo pajamų ir iš jų kylančių mokestinių prievolių paskirstymo Pareiškėjui ir jo sutuoktinei, t. y. konstatavo, kad mokesčio mokėtojas yra vienas iš esminių (pagrindinių) atitinkamo mokesčio elementų, kuris gali būti nustatomas (apibrėžiamas) tik įstatymu (pavyzdžiui, Lietuvos Respublikos Konstitucinio Teismo 2000-03-15, 2002-06-03, 2003-11-17, 2004-09-02, 2006-01-24, 2006-09-26 nutarimai), todėl atitinkamame mokesčio įstatyme pateikta mokesčio mokėtojo sąvoka (jos turinys) negali būti aiškinama plečiamai (LVAT 2012-07-05 nutartis adm. byloje Nr. A-602-200/2012; 2013-04-15 sprendimas adm. byloje Nr. A-602-27/2013). Atitinkamai, vadovaudamasis GPM įstatymo 3 straipsniu (2002 m. liepos 2 d. įstatymo Nr. IX-1007 redakcija), 8 str. 2 d. 1 punktu (2004 m. balandžio 8 d. įstatymo Nr. IX-2103 redakcija), Civilinio kodekso (toliau – CK) 3.88 str. 1 d., 3.117 str. 1 dalimi, LVAT praktika 2013-01-07 priimtoje nutartyje adm. byloje Nr. A-602-2280/2012, padarė išvadą, kad vien ta faktinė aplinkybė, jog ginčo pajamos pagal privatinės teisės nuostatas yra laikytinos bendrąja jungtine sutuoktinių nuosavybe, savaime neleidžia pripažinti Pareiškėjo ir jo sutuoktinės lygiomis dalimis gavusiais ginčo pajamas apmokestinimo GPM tikslais. LVAT pabrėžė, jog Pareiškėjas mokestinio patikrinimo bei mokestinio ginčo nagrinėjimo metu nuosekliai teigė, kad ginčo pajamos (lėšos, kuriomis jis disponavo ginčiui aktualių laikotarpiu) buvo gautos jo asmeniškai, ir teigdamas, jog negali atsakyti už savarankiškais mokesčių mokėtojais esančius pilnamečius šeimos narius, siekė jo, kaip mokesčių mokėtojo, mokestinio patikrinimo.

LVAT konstatavo, jog nagrinėjamu atveju nėra surinkta pakankamai duomenų Pareiškėjo ir jo sutuoktinės mokestinės prievolės tinkamam dydžiui ginčo laikotarpiu nustatyti. Tam nepakanka nuorodų į piniginių lėšų judėjimą bei fakto, kad Pareiškėjo sutuoktinė pasirašytinai susipažinusi su Pareiškėjo sudarytomis kredito sutartimis.

LVAT pažymėjo, kad byloje nėra jokių objektyvių prielaidų vertinti, kad ginčo pajamos buvo gautos iš bendrąja jungtine sutuoktinių nuosavybe esančio turto, kas, skirtingai nei sprendė mokestinį ginčą nagrinėjusios institucijos, nesudaro pagrindo remtis LVAT formuojama praktika dėl iš tokio turto gautų pajamų paskirstymo sutuoktiniams apmokestinimo GPM tikslais. Nesant jokių duomenų apie pajamų šaltinius, nėra pagrindo teigti, kad mokestiniuose teisniuose santykiuose, kurių pagrindu buvo gautos ginčo pajamos, faktiniai dalyviai buvo Pareiškėjas ir jo sutuoktinė, kad šios pajamos buvo įgytos bendra šių asmenų (sutuoktinių) valia.

Apibendrinama aukščiau išdėstytus argumentus ir atsižvelgdama į LVAT nutartį, Inspekcija padarė išvadą, kad privalo būti atliktas papildomas Pareiškėjo išlaidų įvertinimas ištiriant nenagrinėtas aplinkybes, susijusias su realiomis Pareiškėjo išlaidomis ir išlaidomis dukrai išlaikyti, taip pat turi būti atsižvelgta į Pareiškėjo pareiškimą dėl jo asmeninių pajamų ir į pajamų šaltinių duomenis.

Atsižvelgdama į LVAT 2015-12-02 nutartį ir padarytą išvadą, Inspekcija konstatavo, kad yra pagrindas pavesti Vilniaus AVMI atlikti pakartotinį patikrinimą ir priimti naują sprendimą.

Pareiškėjas, ginčydamas Inspekcijos 2015-12-30 sprendimą Nr. 68-223, nurodo, jog Inspekcija minėtą sprendimą priėmė dalinai neatsižvelgusi į LVAT 2015-12-02 nutartį adm. byloje Nr. A-2210-502/2015 išdėstytas faktines aplinkybes ir MAĮ reikalavimus.

Pareiškėjas atkreipia dėmesį į tai, kad LVAT teisėjų kolegija 2015-12-02 nutartyje administracinėje byloje Nr. A-2210-502/2015 konstatavo, kad „<...> pagal MAĮ 67 str. 1 dalį mokesčių administratorius turi pagrįsti jo mokesčių mokėtojui apskaičiuotas mokesčio ir su juo susijusias sumas. Tai atitinka ir bendruosius Viešojo administravimo įstatymo 8 straipsnio individualiam administraciniam sprendimui keliamus teisėtumo ir pagrįstumo reikalavimus, tačiau šios pareigos mokesčių administratorius neįvykdė. Grindžiant skaičiavimais teiginį, kad

mano įsigyto turto vertė ir / ar asmeninės išlaidos per atitinkamą laikotarpį yra didesnės už deklaruotas pajamas, be teisėto pagrindo į mano išlaidas įtraukti vidutiniai statistinių vartojimo išlaidų dydžiai, t. y. įrodant pagrindą apskaičiuoti mokesčius pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą taikomi ne objektyvūs, pagrįsti duomenys, o orientaciniai išlaidų dydžiai, kas galėtų būti diskusijos objektu jau konstatavus, kad yra pagrindas taikyti MAĮ 70 str. 1 dalį. Byloje nesurinkta duomenų, kad buvo bandoma nustatyti realias Pareiškėjo išlaidas. Toks pajamų ir išlaidų nustatymas ginčo laikotarpiu negali būti pripažintas pagrįstu ir teisėtu bei atitinkančiu protingumo ir teisingumo kriterijus, ypač atsižvelgiant į mokesčių administratoriaus nustatytus išlaidų ir pajamų skirtumų dydžius bei įrodymų dėl Pareiškėjo dukters išlaidų vertinimą, įvertinus Pareiškėjo, jo sutuoktinės bei jų dukters paaiškinimus nepagrįstai ir vienpusiškai konstatuota, kad ginčo laikotarpiu ji buvo išlaikoma tik tėvų <...>“. Taip pat teisėjų kolegija nustatė ir daugiau MAĮ reikalavimų pažeidimų bei neteisingą kitų įstatymų pritaikymą.

Pasak Pareiškėjo, dėl jam nežinomų priežasčių, jo mokestinį patikrinimą, pažeidžiant MAĮ 18 straipsnio reikalavimus, buvo pavesta atlikti Vilniaus AVMI, nors jo, kaip mokesčių mokėtojo, vietinis mokesčių administratorius yra Klaipėdos AVMI, nes jis deklaravęs savo gyvenamąją vietą ir gyvena Palangos mieste, dirba Klaipėdos mieste. Pareiškėjas teigia, kad ši faktinė aplinkybė labai apsunkino jam įgyvendinti MAĮ 27 ir 40 straipsniuose keliamus reikalavimus bei pasinaudoti MAĮ 36 straipsnyje numatytais teisėmis.

Pareiškėjo nuomone, Inspekcija sprendimu Nr. 68-223, nenurodydama jokių motyvų bei teisinio pagrindo, neatsižvelgdama į nustatytus įstatymų pažeidimus, pavedė atlikti Pareiškėjo pakartotinį patikrinimą ir priimti naują sprendimą Vilniaus AVMI, o ne jo teritoriniam mokesčių administratoriui, todėl ir toliau vykdo Pareiškėjo, kaip mokesčių mokėtojo, teisių apribojimą ir apsunkina jam visapusiškai įvykdyti MAĮ ir kitų įstatymų reikalavimus, bei suteikia galimybę Vilniaus AVMI pareigūnams, kurie, neįvertindami Pareiškėjo nevienkartinio reikalavimo, pažeidinėjo jo, kaip mokesčių mokėtojo, teises, toliau pažeidinėti jo teises ir MAĮ bei kitų įstatymų reikalavimus.

Pažymima, kad Inspekcija savo sprendime Nr. 68-223 taip pat nenurodė laikotarpio, už kurį turi būti atliktas pakartotinis Pareiškėjo patikrinimas ir patikrinimo rūšies, kas prieštarauja MAĮ reikalavimams, t. y. toliau jo atžvilgiu vykdomi neteisėti Inspekcijos veiksmai.

Atsižvelgdamas į aukščiau išvardintus argumentus bei nurodytas faktines aplinkybes, Pareiškėjas prašo panaikinti Inspekcijos 2015-12-30 sprendimą Nr. 68-223 arba jį pakeisti taip, kad atitiktų MAĮ ir kitų įstatymų reikalavimus.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija), įvertinusi bylos medžiagą, konstatuoja, jog Pareiškėjo skundas atmestinas, Inspekcijos 2015-12-30 sprendimas Nr. 68-223 tvirtintinas.

Ginčas tarp šalių vyksta dėl minėto Inspekcijos 2015-12-30 sprendimo, kuriuo buvo nuspręsta panaikinti Vilniaus AVMI 2014-01-30 sprendimą Nr. (4.65)-FRO682-19 ir Vilniaus AVMI pavesta atlikti Pareiškėjo pakartotinį patikrinimą ir priimti naują sprendimą.

Iš Pareiškėjo skunde ir posėdžio Komisijoje metu išdėstytos pozicijos matyti, jog Pareiškėjas neginčija aplinkybės, kad skundžiamu sprendimu pagrįstai vietos mokesčių administratoriui grąžinta tirti aplinkybes, kurios buvo nurodytos LVAT 2015-12-02 nutartyje adm. byloje Nr. A-2210-502/2015, t. y. ginčo atveju yra būtina atlikti pakartotinio tikrinimo veiksmus, tačiau nesutinkama su pozicija, kad tikrinimo veiksmus atliktų Vilniaus AVMI. Pareiškėjas tokį nesutikimą su Inspekcijos sprendimu motyvavo tuo, kad minėta Vilniaus AVMI netinkamai atliko pirminius patikrinimo veiksmus (Pareiškėjas abejoja šio vietos mokesčių administratoriaus objektyvumu). Be to, Pareiškėjas, atsižvelgdamas į tai, kad jis gyvena ne Vilniuje, o Palangoje, dirba Klaipėdoje, teigia, kad jam apsunkinama galimybė bendradarbiauti su mokesčių administratoriumi ir naudotis kitomis MAĮ 36 straipsnyje įtvirtintomis jo, kaip mokesčių mokėtojo, teisėmis.

Komisija pažymi, kad centrinis mokesčių administratorius (Inspekcija) yra mokestinius ginčus ikiteismine tvarka nagrinėjanti institucija (MAĮ 147 str.), kuris nagrinėdamas mokestinį ginčą turi analizuoti ginčo faktinį ir teisinį aspektus, aiškinti bei taikyti teisės normas ir priimti vieną iš MAĮ 154 str. 4 dalyje nurodytų sprendimų, t. y. be kitų ir 5 punkte nurodytą sprendimą – pavesti vietos mokesčių administratoriui atlikti pakartotinį patikrinimą ir priimti naują sprendimą.

Teismų praktikoje (LVAT 2008-02-14 nutartis adm. byloje Nr. A-438-163/2008, 2009-05-04 nutartis adm. byloje Nr. A-438-563/2009, 2011-11-14 sprendimas adm. byloje Nr. A-556-2765/2011) nuosekliai yra laikomasi pozicijos, kad pagrindas mokestinį ginčą gražinti mokesčių administratoriui vertinti pakartotinai (pakartotinai nagrinėti skundą ar atlikti pakartotinį patikrinimą) yra tais atvejais, kai būtina naujai atlikti tam tikrus mokesčių administratoriaus kompetencijai priskirtus objektyvius veiksmus, susijusius su teisiškai reikšmingų aplinkybių, kurios trukdo priimti teisėtą ir pagrįstą sprendimą dėl kilusio mokestinio ginčo, pašalinimu (pavyzdžiui, iš naujo pakartoti tam tikras administracines procedūras, surinkti papildomų įrodymų, iširti nenagrinėtas faktines aplinkybes, įrodymus ir pan.). Atitinkamai nagrinėjant ginčą dėl tokio sprendimo pagrįstumo, esminis bylos dalykas yra tai, ar nustatytos aplinkybės, sudarančios pagrindą atlikti pakartotinius tikrinimo veiksmus.

Nagrinėjamu ginčo atveju mokesčių administratoriaus kompetencijai priskirtus tokius veiksmus (būtinumą atlikti papildomą Pareiškėjo išlaidų įvertinimą ištiriant nenagrinėtas aplinkybes, susijusias su realiomis Pareiškėjo išlaidomis ir išlaidomis dukrai išlaikyti, taip pat atsižvelgiant į Pareiškėjo pareiškimą dėl jo asmeninių pajamų ir į pajamų šaltinių duomenis) nustatė LVAT 2015-12-02 nutartyje adm. byloje Nr. A-2210-502/2015, todėl centrinis mokesčių administratorius, vadovaudamasis MAĮ 154 str. 4 dalies 5 punktu, ginčijamu sprendimu panaikino Vilniaus AVMI sprendimą dėl patikrinimo akto tvirtinimo ir pavedė atlikti pakartotinį patikrinimą. Taigi ginčo atveju tokių aplinkybių buvimas yra nustatytas, su tuo sutinka ir pats Pareiškėjas, tačiau jis abejoja Vilniaus AVMI veiksmų objektyvumu ir šališkumu, keldamas *prielaidą* dėl galimo procedūrinio pobūdžio pažeidimo būsimo mokestinio patikrinimo metu. Minėtą prielaidą Pareiškėjas argumentuoja tuo, kad ankstesnio Vilniaus AVMI atlikto patikrinimo metu papildomai apskaičiuotos sumos buvo panaikintos LVAT 2015-12-02 nutartimi adm. byloje Nr. A-2210-502/2015.

Kaip matyti iš Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos viršininko 2004-05-05 įsakymu Nr. VA-87 „Dėl mokestinių patikrinimų atlikimo, jų rezultatų įforminimo ir patvirtinimo taisyklių patvirtinimo“ patvirtintų taisyklių (toliau – Taisyklės), nustatančių mokesčių administratoriaus pareigūnų vykdomų mokesčių mokėtojų mokestinio patikrinimo atlikimo, mokestinio patikrinimo metu surinktos informacijos, nustatytų faktų įforminimo bei patvirtinimo procedūras, 29 punkto (2015-12-02 įsakymo Nr. VA-107 redakcija, galiojanti nuo 2015-12-03), prireikus, t. y. esant tam tikroms aplinkybėms patikrinimą atliekančio mokesčių administratoriaus pareigūnas gali būti pakeistas kitu, tačiau nėra nurodytas pavyzdinis aplinkybių sąrašas, kai mokesčių administratorius šia teise gali pasinaudoti. Taigi darytina išvada, kad mokesčių administratoriui yra suteikiama diskrecijos teisė, vadovaujantis protingumo ir teisingumo kriterijais (MAĮ 8 str. 3 dalis), paskirti ir pakeisti konkretų mokesčių administratorių (jo pareigūną), kuris atliks ar atlieka mokėtojo patikrinimą. Komisija pastebi, kad veiksmas, kuriuo yra paskiriamas ar pakeičiamas mokesčių administratorius (jo pareigūnas) atlikti tam tikro mokesčių mokėtojo mokestinį patikrinimą negali būti vertinamas kaip atskiras mokestinio ginčo objektas. Mokesčių administratoriaus pakeitimo / nepakeitimo įtaka sprendimo pagrįstumui gali būti įvertinta tik įvertinant aplinkybes, ar dėl jų galėjo būti pažeistos procedūros, užtikrinančios objektyvaus ir pagrįsto sprendimo (šiuo atveju) priėmimą. Be to, nei remdamasi Taisyklių, nei kitų teisės aktų nuostatomis, Komisija nėra įgaliota įpareigoti mokesčių administratorių minėtus veiksmus atlikti. Komisija, veikdama kaip ikiteisminė mokestinį ginčą nagrinėjanti institucija, yra

saistoma mokestinio ginčo ribų, todėl šiame sprendime gali pasisakyti tik dėl jau atliktų mokesčių administratoriaus (taip pat ir vietos mokesčių administratoriaus) veiksmų, t. y. ar pažeidimai buvo ištirti visapusiškai, ar faktinės aplinkybės ištirtos teisingai, ar ištirtos visos aplinkybės, susijusios su nustatytais pažeidimais ir pan., bet ne dėl Vilniaus AVMI veiksmų, kurie galimai bus atlikti ateityje, atliekant Pareiškėjo pakartotinį patikrinimą. Atsižvelgiant į tai, jog Pareiškėjo skunde ir posėdžio Komisijoje metu išdėstyti motyvai, vertintini tik kaip prielaida, dėl kurios galimai nebus objektyviai atliktas Pareiškėjo pakartotinis patikrinimas, tačiau niekaip neįrodantys fakto apie pažeistas mokesčių administratoriaus pareigas ir mokesčių mokėtojo teises, todėl ši aplinkybė savaime nesudaro atskiro pagrindo mokesčių administratoriaus sprendimą pripažinti nepagrįstu.

Dėl Pareiškėjo skundo argumentų, jog Inspekcijos sprendime Nr. 68-223 nėra nurodytas laikotarpis, už kurį turi būti atliktas pakartotinis Pareiškėjo patikrinimas, ir patikrinimo rūšies, pastebėtina, jog MAĮ 118 straipsnio nuostatose yra įtvirtinti reikalavimai atliekamam pakartotiniam patikrinimui, todėl Inspekcijos sprendime nekonkretizuojant nurodymo vietos mokesčių administratoriui dėl pakartotinio patikrinimo ribų, kurios yra apibrėžtos įstatymu, toks sprendimas neprieštarauja teisės aktams.

Atsižvelgdama į tai, kad Inspekcija įvardijo konkrečias aplinkybes, kurias būtina nustatyti pakartotinio patikrinimo metu, ir nurodė, kokių faktinių duomenų pagrindu jas galima nustatyti, tuo tarpu Pareiškėjo motyvai dėl vietos mokesčių administratoriaus galimo neobjektyvumo yra pagrįsti tik prielaidomis, todėl Komisija konstatuoja, kad Inspekcija pagrįstai pavedė Vilniaus AVMI dėl Pareiškėjui papildomai apskaičiuotų GPM ir PSDĮ bei su jais susijusių sumų pagrįstumo atlikti Pareiškėjo pakartotinį patikrinimą.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 str. 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

Patvirtinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2015-12-30 sprendimą Nr. 68-223.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 str. 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 str. 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Veršelienė

Komisijos nariai

Laura Milašiūtė

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius

Lina Vosylienė